

Núm. 26

Novembre-Desembre '86

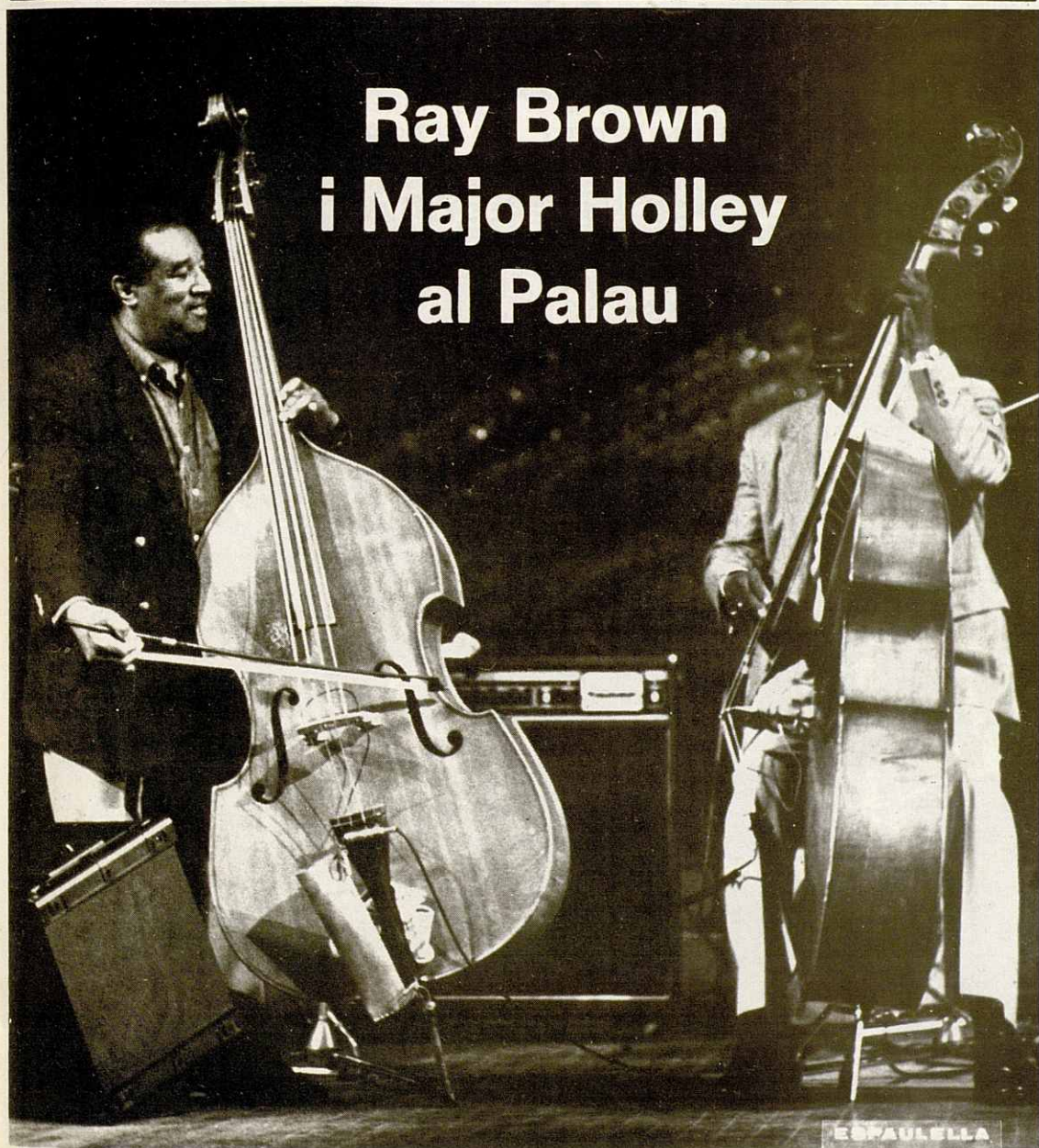
Extra Nadal

Edita: Jazz Club Granollers
Periodicitat mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

1586·1587 IV Centenari de la Porxada 1986

Ray Brown i Major Holley al Palau

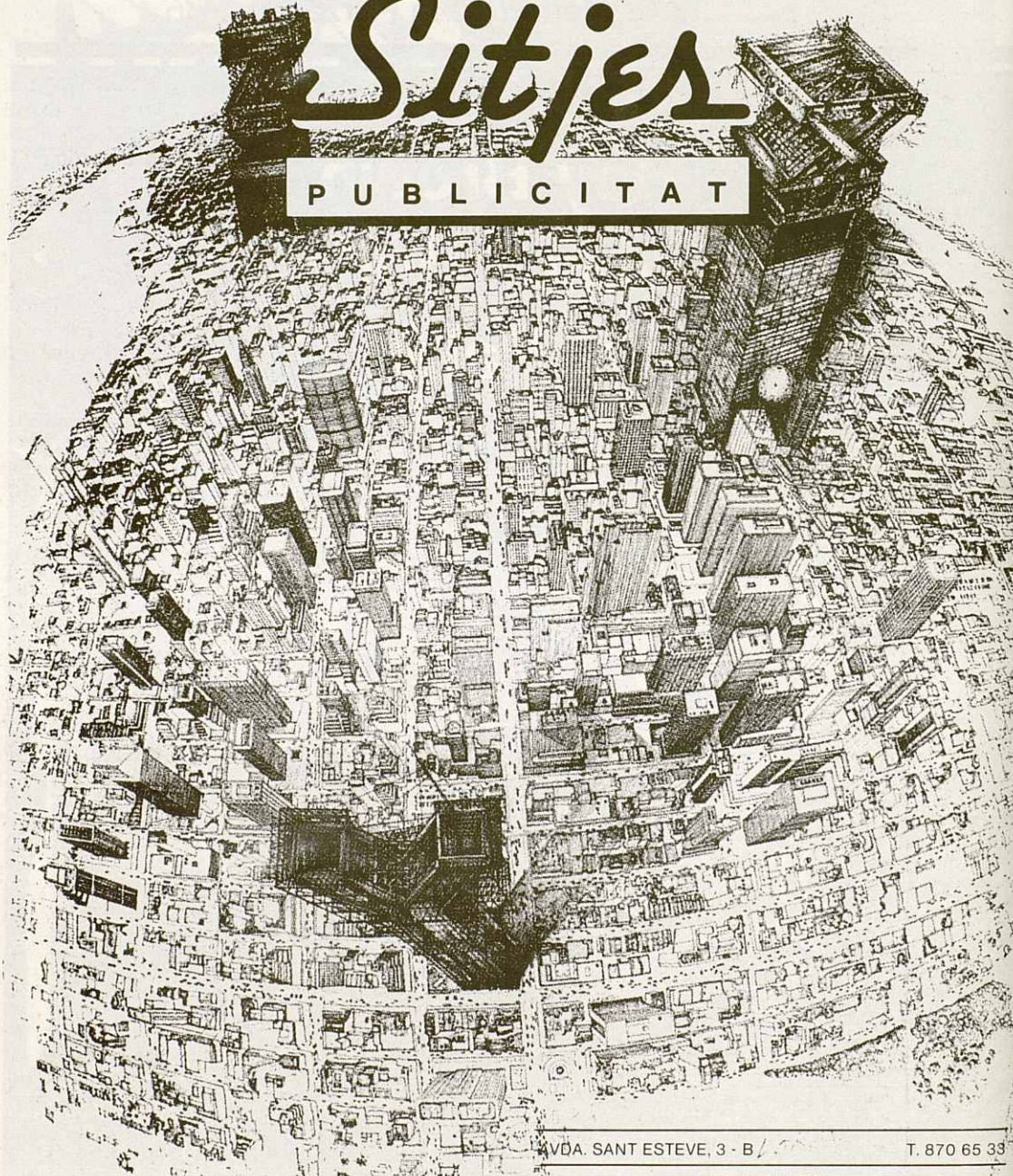

ESPAULELLA

Bones Festes

Sitjes

PUBLICITAT

AVDA. SANT ESTEVE, 3 - B /

T. 870 65 33

GRANOLLERS

SALUTACIÓ

Fa justament tres anys, quan tots els companys del Jazz Club Granollers elaboràrem el primer número de la nostra publicació, respiràvem ambient d'alegria, ens feia molta il·lusió portar a terme la difícil tasca, mensual sempre que sigui possible, d'editar una revista granollerina parlant exclusivament de Jazz, i al mateix temps que servís d'organ d'unió entre tots els socis i simpatitzants de la nostra entitat. Però al mateix temps hi havia una mica de desconfiança entre tots nosaltres, ja que ens feia por que aquesta nova aventura es traduís en un esforç inútil o que no fóssim capaços de donar-li una continuïtat regular. Donç bé, tots aquests petits "duendes" no han existit i després de tres anys ens plantem ja en el número 26 corresponent a novembre i desembre del 86. Vint i sis esforços, fets per tots, poc o molt, i dins de les seves possibilitats, tots els companys i hem col·laborat, bé escrivint-hi, bé fent-hi fotografies o bé imprimint-lo.

També hem comptat amb col·laboradors importants: Alfredo Papo, Nèstor Ortiz Oderigo, Miquel Jurado, Bob Andersesn...

Amb aquests vint-i-sis exemplars completem una etapa, podríem dir-li l'etapa d'assentament, l'etapa regida per la Junta Gestora, a partir del gener '87, les directrius són més ambicioses, en primer lloc, la periodicitat mensual serà una obligació, també procurarem incloure noves firmes en el "staff" editorial i el més important, extrendre'ns molt més, que la nostra revista, es llegeixi arreu de Catalunya i tingui un pes específic dins del món del jazzístic català.

Ara fa tres anys amb el número 1, aprofitàvem per a felicitar-vos les festes nadalenques ara després de tres anys ho tornem a fer-ho i el desig es poguer-ho fer molt més anys, Nadal, darrera Nadal, desitjar-vos unes Felices Festes i un millor any 1987, naturalment, sempre amb JAZZ.

LA JUNTA

1.ª Assemblea General de Socis del Jazz Club Granollers

El passat divendres dia 7 de novembre, a dos quarts de deu del vespre, en els salons de l'Hotel Europa de la nostra ciutat, se celebrà per primera vegada, en aquesta nova etapa, l'Assemblea de Socis de la nostra entitat. Presidí la mateixa Manuel Estrada i Garriga, que fins aquell moment era president de la Junta Gestora, acomiadat per tots els membres de la mateixa. Assistiren a la reunió un reduït número de socis, com ja és habitual en aquest tipus de entitats culturals.

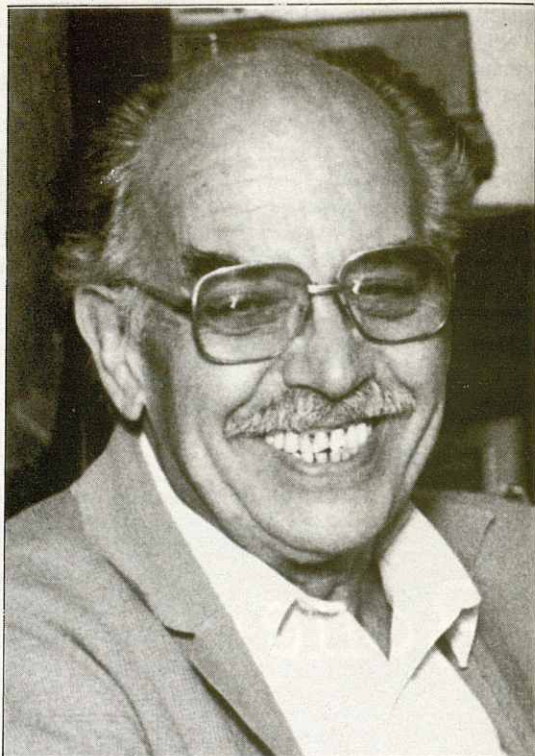
Començà la reunió puntualment i Manuel Estrada feu la introducció, parlant del motiu de l'assemblea. Continua Jaume Segarra amb un breu exposició de l'Estat de Comptes d'aquests últims tres anys. El següent punt consistí amb un breu resum de les activitats portades a terme per el Jazz Club Granollers des de la seva creació, 1984, fins ara. Aquest balanç d'activitats va ser fet pel Secretari de la Gestora, Lluís Sitjes, que també donà pas a un altre punt molt important, la presentació per la seva elecció de la nova junta que, no havent n'hi cap altra candidatura va ser votada per tots els assistents.

La nova Junta, legalment aprovada per l'assemblea, està formada bàsicament pels membres de la gestora, amb l'excepció d'Amador Garrell i Soto i Salvador Clot i Gendra i Manel Clot i Simon, que per motius d'enfermetat no es presentà a la nova junta.

Aprofitem aquestes pàgines per a donar les gràcies a aquestes persones que han treballat pel Jazz a Granollers i que no dubtem ho seguiran fent-ho. Cal resaltar la inclusió a la nova junta de tres persones que estem segurs tenen molt que fer en favor del Jazz, Esteve Barnet i Garrido, Pere Gispert i Rovira i Joan Ramon i Berruezo.

I tor arribant a l'últim punt del dia, els precís i preguntes, direm que es va transformar en una simpàtica tertúlia, comentant nous projectes a realitzar i noves idees per anar fent millor, poc a poc, el nostre JAZZ CLUB GRANOLLERS.

LA JUNTA

Manuel Estrada i Garriga
President del Jazz Club Granollers

NOVA JUNTA DEL JAZZ CLUB GRANOLLERS APROVADA A L'ASSEMBLEA DEL 7 - 11 - 86

President: Manuel Estrada i Garriga
Sots-president: Lluís Sitjes i Planas
Tresorer: Esteve Colomer i Brossa
Comptador: Jaume Segarra i Farrés
Secretari: Pere Espauella i Bufia
Vocal 1: Pere Crusellas i Solsona
Vocal 2: Jaume Sararols i Oliveros
Vocal 3: Esteve Barnet i Barrido
Vocal 4: Pere Gispert i Rovira
Vocal 5: Joan Ramon i Berruezo

La Vella Dixieland a Granollers

Quan es parla d'estils com el so "New Orleans" o del "Dixie" estem parlant d'una mateixa cosa, ja que tots dos es van portar a cap a la mateixa ciutat, aquesta, que aplegà ambdós estils, fou Nova Orleans.

L'única gran diferència que existeix, és bàsicament que mentre els negres en tocar el "New Orleans" es basaven en el "Blues", els blancs, en tocar el "Dixie", ho feien amb els "Rags" i els temps més ràpids.

I ja se sap, en una música on la vitalitat i la força, té un paper preponderant, són clarament els negres qui s'emporten el "gat a l'aigua" en l'expressivitat d'aquest tipus de Jazz amb un "swing" i una "trempera" exagerada.

Però, com se sap, aquests dos estils formen part de la història del Jazz a principis de segle, no han passat mai "de moda", i ara que som a les darreries de mateix, són aquesta colla de bons músics catalans, que s'han encarregat de tornar a constituir aquest "revival".

Certament, en el Cercle Cultural de la Caixa vam tenir la sort, els que hi erem, de passar una vetllada per recordar-la.

Els números que es van tocar, deixaven entreveure, una gran preparació en la execució, tant individual com col·lectivament, també hem d'esmentar, que els arranjaments, estaven francament molt ben cuidats.

Algú, va dir en una ocasió tot parlant que havien d'haver assajat molt, per arribar a una execució tant magnífica i depurada, ja que el que tocant no és, allò que diguem, molt fàcil d'interpretar.

El que potser va ésser, l'assignatura pendent de la nit, que l'Oriol i el seu vibràfon, no estiguessin presents, degut que el xicot, malauradament, està "marcant el pas" a la "mili".

Però, el que va ésser una bona nova, que en el seu lloc, s'hi trobés un bon coneixedor dels saxos, com es Joan Albert; ell i en Pau, als saxos i clari-

net, van donar-li ales al concert, creant un "swing" increïble i imaginatiu, en molts moments.

Seguint, també, amb la secció de la bufera, hi havien dos bon instrumentistes, en Xavi al trombo, i en Pep a la trompeta, que francament, tots dos van ratllar molt alt, però potser, en tiro més per el primer, que enès va fer aixecar moltes vegades del seient, per el fort "punch" que imprimia, tant en els solos, com quan tocava amb la resta de companys; Molt bé en tot moment.

I a la secció rítmica, un alemany a la bateria, com és Ricard Hochnerger, un català al contrabaix, Artur Regada, i un americà dels E.E.U.U., fill de pares vascos, Ricard Araiza, tocant el banjo i la guitarra.

Tots tres, van estar a l'alçada de les circumstàncies, ja que no deixaven, en cap moment, que el ritme i la força del concert, sofrís lleus baixades de "trempera", que com tots sabem, en el "Dixie", l'energia és primordial. Dels tres, potser m'arriscaria a destacar-ne, a Ricard Araiza. al banjo i a la guitarra, que en molts moments va estar sensacional, tan amb els puntejats o "pizzicatos" dels solos, com en els "rascats" del banjo, que feia retornar, en molts moments, l'imatge de les orquestines de New Orleans.

Temes de gent capdal, a l'univers del Jazz, com "l'Amstrong, el "Duke", el "Count", de "Kid", Ory, i tants d'altres més, en el món del "Dixie" i del "Swing", es van anar desgranant, durant, aproximadament, dues hores del concert, dels que en podem assenyalar el famós "Muskrat Ramble" d'Edward "Kid" Ory, o el trempat, "Royal Garden Blues", o el tema de "Sachtmo", "On the sunny side of the street".

Tot fa pensar, que va ésser una nit rodona, que els qui vam fer-hi acte de presència, vàrem disfrutar d'allò més.

Jaume Sararols

Foto: Espauella

Un aplaudiment, senyors

No fa pas massa, hom es preguntava des d'aquestes mateixes pàgines per l'actitud del públic de Granollers envers les actuacions de Jazz que hi ha a la nostra ciutat. El mateix article deixava plantejades qüestions sobre la pertinència d'instaurar els dijous com a dia d'actuacions a Granollers. Ara, i sortint al pas de veus que volen veure males intencions al respecte, i si us sembla, podem mirar l'altra cara de la moneda.

Tot i seguir mantenint els mateixos criteris que s'indicaven en l'anterior article, no es pot dubtar ni un sols instant a l'hora de valorar en la seva justa mesura la importància que estan tenint en la promoció del Jazz a Granollers, el Blu i el Local Radikal. És evident, per molt que més d'un s'ha encaparrat en trobar la fórmula de la quadratura del cercle, que programar Jazz no dona calers. Jo no diré que sigui deficitari, però sí que puc afirmar, sense cap mena de por a equivocarme, que com a molt els ingressos obtinguts en una actuació serveixen per cobrir despeses. I no

em sembla lícit qüestionar-se si uns programen Jazz perquè patàtim, o perquè patatam. La qüestió és que s'en fa.

D'altra banda, no fa pas massa parlava amb un músic de la comarca i li comentava el problema que podia suposar dues actuacions al mateix dia, a la mateixa hora i en locals diferents. Ell, però, ho tenia molt més clar que no pas jo: més val això que res. A més, deia, i amb més raó que un sant, que d'aquesta forma els músics començaven a tenir un petit circuit per anar-se rodant.

O sia, que malgrat totes les pegues que es puguin, i hom pugui trobar en la programació jazzística granollerina, cal reconèixer que és una tasca important, una flor en el desert si la comparem amb d'altres ciutats veïnes.

Només deixar dit que el desig de tothom és que continuï, tot i que rumors ben fonamentats apunten que aquest ritme d'actuacions pot començar a minvar a partir del 1987.

Didac Valls

Notícies de Dinamarca

CHAMPION JACK DUPREE

El gran pianista de Boogie-Boogie Stomps i Blues, Champion Jack Dupree, també boxejador i campió dels E.E.U.U., al 1940, d'aquí el seu nom de CHAMPION, el qual últimament se li han dedicat dues pel·lícules per la televisió, és notícia, ja que el seu fill adoptiu, musicalment parlant, el danès KENN LENDING guitarrista de la Kenn Lending Blues Band, va anotant tots els fets de la vida del campió. La finalitat: l'edició d'un llibre sobre la seva vida.

THAD JONES, CATERINA VALENTE I L'ORQUESTRA DE COUNT BASIE

El gran trompetista i arranador THAD JONES, mort recentment i que dirigí amb gran encert l'orquestra de Count Basie, en la mor d'aquest, gravaren a principis d'aquest any un àlbum amb la cantant Caterina Valente, titulat "CATERINA VALENTE '86", per al segell Global.

Aquesta cantant dona mostres dels grans coneixements dins el Jazz, aconseguint una gravació molt recomanable.

PAPA BUE WIKING JAZZ BAND

La Papa Bue Wiking Jazz Band, és un grup danès que el seu estil és el pur NEW ORLEANS, executant-lo amb gran encert i qualitat, per aquest motiu en l'any 1974 reberen les claus de la ciutat de Nova Orleans.

Aquest any compleixen els seus 30 anys d'activitat i acaben de gravar el seu L.P. número 54!... tota una xifra

Des de Dinamarca
Bob Andersen

CADA DIMARTS DE 9 a 10 VESPRE
A RÀDIO G - 102,3 FM

" JAZZ CLUB "

UN PROGRAMA REALITZAT
PER LLUÍS SITJES

30 Anys de Jazz a Barcelona vistos per Aguilar Moré

Recentment —el passat octubre— ha vist la llum el llibre amb el títol que encapçala el present comentari, que conté Pintures d'Aguilar Moré, textos d'Alfredo Papo i Jordi Suñol i amb fotografies d'Anna Papo i Jordi Suñol. L'editorial, Edicions Nauta, S.A. de Barcelona.

Volum pulcrement presentat, en un tamany de 26x25 cms. conté dos parts ben definides.

La primera, un terç del total del llibre, són textos de Papo i Suñol amb fotografies d'Anna Papo i Jordi Suñol, i la segona, amb els dos terços restants, reproduueix l'obra pictòrica d'Aguilar Moré acompanyades de petits comentaris dels autors dels textos. Les pintures, comprenen el període 1950-1986 i són els retrats dels músics que anaren passant, en concerts, per Barcelona durant aquests anys.

Des de l'oli realitzat el 1950 que ha servit pel cartell anunciador del Festival de Jazz de Barcelona d'enguany, fins el titolat "Fi de Concert a la Cova del Drac", corresponent al 1986, hi ha un total de 32 reproduccions.

Sembla que, Alfredo Papo està en un moment de prodigalitat total. D'un temps ençà la seva producció literària ens sorpren agradablement amb una sèrie d'obres cadascuna d'elles interessant, nova, original, sobre el vell tema de Jazz. No cal pas pretendre explicar qui és l'Alfredo Papo, ja és conegut.

Jordi Suñol és el digne partenaire que es reparteix amb Papo la tasca literària del llibre.

Coneixedor a fons del món del Jazz, de les seves característiques, història i evolució, fa els seus comentaris, referits als músics i estils, a partir del Bop. Una tasca aspra, delicada i comprometedora doncs si bé el Jazz no s'acaba amb Armstrong-Ellington-Basie, —el Jazz és viu i per tant es va renovant— si que de vegades les noves tendències i la seva definició resulten una mica difícils o compromeses d'explicar i comprendre.

A Suñol li correspon aquesta tasca en el llibre avui sotmés a comentari i cal constatar que el seu treball reeixeix..

Les fotografies que acompanyen els textos, són una excel·lent col·lecció. S'ha aconseguit amb elles, retenir aquells moments, tant espontanis com originals, que fan que una fotografia es transformi en una obra d'art —pel seu contingut— així com una exposició sociològica —pel seu contingut—. Tant Anna Papo com Jordi Suñol ha sapigut captar uns magnífics, meravellosos mo-

ments, que aquí queden com a testimoni de la seva sensibilitat artística en el camp de la fotografia.

Aguilar Moré, segons el seu curriculum, és un Autodidacte. Les reproduccions que figuren al llibre ens ensenyen unes teles amb un estil personal. Hom podria suposar naif. Però si per altra banda, resulta que entre els Premis obtinguts n'hi figura un de Dibuix, podem deduir que les imatges aquí relatades, no són caricatures, obeint per tant, a una forma, a un estil molt personal de pintar.

Un llibre finalment, que recomanem als nostres amics de JAZZ CLUB.

Pere Crusellas i Solsona

Qui estigui interessat en l'adquisició d'aquest llibre, es pot dirigir a l'Autor, qui li trametrà al preu de 3.500 pessetes, més despeses de Correus contra reemborsament. L'adreça es: Ramon Aguilar i Moré. C/ Torras i Pujalt, 36 08022 Barcelona

XVIII Festival Internacional de Jazz de Barcelona

Des del dia 31 d'octubre, data d'inauguració del Festival al carrer Tuset amb els grups Hot-Swing Quartet, Madagascar i Temps Fugit, fins el 29 de novembre a Santa Maria del Mar, amb el recital de "Negro Spirituals and Gospel Songs" a càrrec dels Johnny Thompson Singers, hem pogut assistir a una sèrie de concerts al Palau de la Música Catalana que, tot i tenint com a finalitat conèixer el Jazz a aquells que l'escolten per primera vegada o per fer disfrutar als qui ja són veritables afeccionats aquesta forma d'art musical establerta pels negres dels Estats Units a principi de segle, el Jazz, el vertader, podríem dir que ha passat gairebé desapercebut.

Referint-nos a aquest aspecte, podem assenyalar que el concert més important ha estat els dels Johnny Thompson Singers, portat a terme amb gran solemnitat davant un nombrós auditori que va omplir Santa Maria del Mar de gom a gom.

Aquest grup de "Spirituals and Gospel" ens ha fet disfrutar més encara del seu "swing" que quan el vàrem escoltar per primera vegada a Granoller l'any passat (20-12-85) a l'Auditori de la Caixa amb motiu dels actes commemoratius del cinquantè aniversari del nostre Jazz Club. Ara, a més del piano a càrrec del propi Johnny Thompson, s'han incorporat un baix electrònic i una bateria que donen més consistència al grup, que els permet cantar encara amb més "swing", portant al públic que els escolta a un estat total d'èxtasi, fent-lo sentir plenament integrat i gaudint del ritme que penetra.

Desglosem ara els altres concerts:

Dilluns, 3 de novembre: Ray Bryant sol al piano va actuar a la primera part del concert, interpretant "standards" del jazz i sobre tot "blues" que és on sap aplicar la seva força expressiva dotada d'una mà esquerra prodigiosa. A la segona part va sortir a l'escenari la cantant Betty Carter acompanyada d'un Trio format pel pianista Bennie Green, Michael Bowie al contrabaix i Winard Harper a la bateria. La Carter no s'expressa com la majoria de cantants de color, sinó que es limita a fer-ho amb "scat" i intentant imitar instruments amb influència "Bopista". D'aquesta manera les seves cançons quedaven molt desdibuixades i feien perdre l'interès de l'auditori.

Dimarts, 4 de novembre: Suspensió del concert dels Young Lions, doncs el seu "líder" Terence Blanchard va perdre l'avió a Nova York.

Divendres, 7 de novembre: Nit de Blues al Palau dels Esports amb el grup anomenat Xicago Blues Festival, format per Melvin Taylor, guitarra i vocal; Eddie Burns, guitarra i vocal; Little Joe Blue,

guitarra i vocal; Nick Charles, baix; Julian Vaughn, bateria, i B.B. King amb la seva orquestra. L'actuació a la primera part del Xicago Blues Festival va donar opció a tots els solistes per demostrar les seves aptituds. Tots són intèrprets de primera fila amb un historial que els avala. En B.B. King va actuar a la segona part amb un grup de "Rhythm and Blues" compost de secció de ritme (tecles, guitarra, baix i bateria), dos saxos i un trompeta. Recolzat amb aquesta base en B.B. King va demostrar que segueix essent el més important intèrpret de "blues" actualment, tocant la seva famosa guitarra amb gran potència i ritme trepidant o cantant de la mateixa manera. Gran "showman" i dotat de molta intel·ligència per saber fer feliç a la parròquia amb les seves característiques gesticulacions.

Diumenge, 9 de novembre: "Nit Brasileira" amb Paulo Mora, saxos i clarinet; Helio Delmiro, guitarra; Cesar Camargo Mariano, piano; i el Lenny Andrade Quartet. Concert per fer disfrutar els que tenen interès per la música de Sud Amèrica.

Dilluns, 10 de novembre: Herbie Hancock Quartet. Hancock, piano; Bradford Masalis, saxo tenor i soprano; Buster Williams, contrabaix; Tony Williams, bateria. Quatre individualitats del jazz d'avantguarda que no varen trobar la forma de posar-se d'acord pel que fa referència a tocar con-

M. Aguilera, M. M.

juntats. Però si que varen demostrar ser grans tècnics cadascun d'ell en el seu instrument.

Dimecres, 12 de novembre: Sir Charles Thompson, piano; Major Holley, contrabaix per la primera part. Sir Charles un pianista amb estil propi encara que influït per en Count Basie. Va fer disfrutar als vertaders afeccionats al Jazz denominat "clàssic". En Maor Holley el va acompanyar amb molt de "swing" i uns "solos" molt aconseguits. La segona part va córrer a càrrec del Trio Ray Brown, format pel propi Brown al contrabaix, Mickey Rocker a la bateria i Gene Harris al piano. És un trio molt conjuntat i aquí sí que els assistents varen poder gaudir d'un "swing" de primera categoria. En un moment determinat en Ray Brown va fer sortir a l'escenari a Major Holley per interpretar un "duo" de contrabaixos sobre el tema "Ojos Negros" que va fer les delícies del públic.

Dijous, 13 de novembre: Bobby McFerrin, cantant amb un estil molt personal que ja havia passat per el Palau anteriorment. Segona part amb el quintet "Cubà - Brasil - nordamericà" de Paquito D'Rivera. Jazz llatí de qualitat però molt mecanitzat.

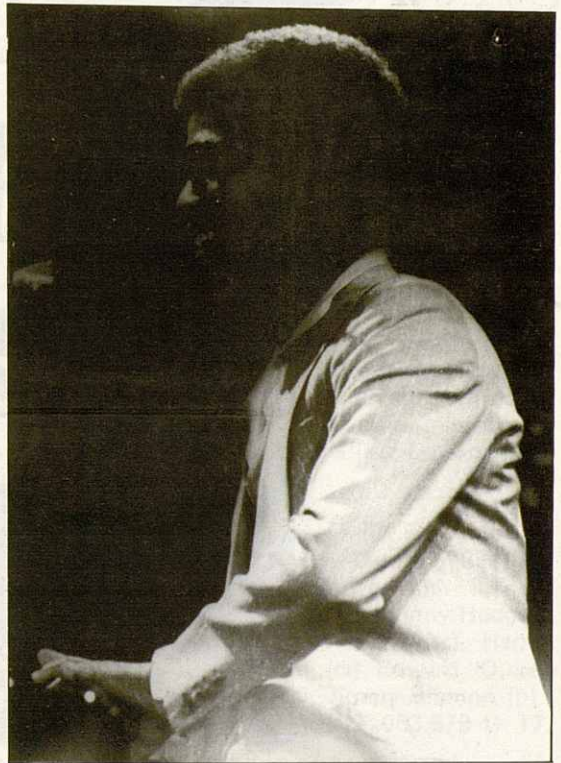
Dimarts, 18 de novembre: Echoes of Be-Bop amb Tete Montoliu. Formaven el grup: Jimmy Owens, Joe Newman, Steve Furtado, Eddie Henderson, trompetes; Slide Hampton, Britt Woodman, Eddie Bert, Early McIntyre, trombons; Jerome Richardson, Gary Bertz, Johnny Griffin, David Schnitter, Sahib Shihab, saxofons; Bobby Hutcherson, vibrafon; Ronnie Mathews, piano; Ray Dummond, contrabaix; Sangoma Everett, bateria. Durant la primera part varen actuar els músics en forma de trios, quartets o quintets acompanyats per la secció de ritme amb Tete Montoliu al piano. Els temes que interpretaven eren de l'època del "bop" sobre composicions de Monk i Gillespie, amb gran força expressiva i "solos" molt eloqüents. El Jazz d'aquells temps sonava com si fos actual. A la segona part varen actuar tots els solistes amb formació de "big-band". Arranjaments a càrrec de Slide Hampton, qui, al mateix temps, actuava com a presentador de cada un dels temes que s'interpretaven, sense complicacions i amb gran equilibri entre les diferents seccions de l'orquestra.

Divendres, 21 de novembre: Malboro Super Band amb James Moody, saxo i flauta; Cedar Walton, piano; Ron Carter, contrabaix; Marvin Smith, bateria; Terence Blanchard, trompeta. Grans tècnics tots ells. Però el concert es va anar tornant fred i monòton, de tal manera que, en començar la segona part molts dels espectadors havien desaparegut. En aquesta segona part va sortir la cantant Bàrbara Morrison que va intentar agradar al pú-

blic que quedava, però no va passar de ser mediocre.

Dilluns, 24 de novembre: Manel Camp Xarops, Benavent - Amargos Quartet amb Jorge Pardo, Lucky Guri Quintet i la Big Band del Taller de Músics. Jazz del país. El conjunt Xarops va donar un recital amb molta musicalitat. El segon grup, integrat per Amargos, Pardo, Jordi Bonell, Carles Benavent i Salvador Font, tocaven "música urbana" amb gran difusió de sons electrònics que no tenen res a veure amb el Jazz. El Quintet de Lucky Guri, format per Josep Maria Farràs, trompeta; Joan Albert, saxo tenor; Horacio Fumero, contrabaix i Peer Wyboris, bateria, va ser el que va demostrar que a casa també tenim bons músics de Jazz amb un Lucky molt inspirat al piano. Tot el grup brillava a gran alçada destacant-se els magnífics solos de trompeta de Farràs. La Big Band va demostrar que cada vegada que actua està més conjuntada. Arranjaments molt aconseguits sobre temes de Thad Jones, a més dels propis del director Ze Eduardo.

Divendres, 28 de novembre: Super Sax and Los Angeles Voices. Conte Condoli, trompeta; Med Flory, Larry Morgan, Ray Reed, Jay Nimitz, saxofons; Lou Levy, piano; Monty Budwing, contrabaix; Lawrence Marable, bateria. Últim con-

Herbie Hancock

Major Holley

cert del Festival al Palau. Els Super Sax és un grup especial que, com orquesta, s'aparta de les convencionals, doncs només hi figura la secció de cinc saxos, un sol trompeta i la secció de ritme. Saben tocar molt bé ja que són professionals de l'època daurada de les big-bands blanques. Interpreten uns arranjaments poc interessants sense cap important inspiració en els solos. Si els arranjaments haguessin estat escrits per un bon mestre com és, per exemple, en Benny Carter, segurament el concert hauria tingut un interès positiu. Quan a la segona part, varen sortir a escena "Los Angeles Voices" es va animar l'espectacle. Melodies conegudes meticulosament preparades.

Resumint, podem considerar que aquest XVIII Festival ha fet gaudir a la major part del públic que hi ha assistit. Per molts, una experiència nova en poder escoltar a grans intèrprets del jazz que s'estila avui dia. Per altres, els que veritablement saben el que és el Jazz, han quedat decebuts per la minsa participació de veritaders intèrprets. Gairebé cap d'ells va assistir als concerts.

No ens queda més que felicitar al Consorci del Palau per la magnífica organització, i esperem que el XIX Festival tingui com a finalitat una participació més important de músics que sàpiquen de què es tracta.

Esteve Colomer i Brossa

**GRÀFIQUES
GARRELL 2**

*més de 100 anys
que fem impressos*

Josep Umbert, 24 - Tel. 870 06 51

Indústria, 39 - Tel. 870 12 89 Granollers

Enregistraments immemorials

ACROSS THE TRACK BLUES

Duke Ellington amb His Orchestra

S'ha discutit infinitat de vegades si el període més afortunat de Duke Ellington fou el de la primera dècada, és a dir del 1928 al 38, o el de la segona del 38 al 48. M'inclino per la segona, encara que Duke Ellington, ha estat tant important dins la música de Jazz, que en totes les èpoques ha marcat pautes de qualitat indiscutible, però sempre durant tota la seva trajectòria, pròdiga, i altament productiva i trobem acerts de qualitat indiscutible.

ACROSS THE TRACK BLUES, gravat el 17 d'octubre del 1940 ha quedat arrodonida com obra mestra tant d'ell com de la seva formidable orquestra. Ben cert és que en aquella època Ellington disposava de músics mai més superats com Lawrence Brown, Joe "Tricky Sam" Nanton, Barney Bigard o Jimmy Blanton. Època d'or, mai més superada, músics d'una qualitat interpretativa indiscutible.

Així com Ellington repeteix durant tota la seva vida musical temes que ja el 1930 tocava, i que ha passat d'orquestra a orquestra, amb diferents formacions i músics, com podrien ser "Sophisticated Lady" "Solitude" "The Mooche", "Ko-Ko", etc. no trobem ni abans ni mai més després de la data esmentada, una sola interpretació d'ACROSS THE TRACK BLUES.

Tal vegada això podria tenir una molt simple explicació, doncs, mai més ja després d'aquesta daurada època, troba el "Duke", músics amb capacitat i qualitat d'arribar a interpretar tal com ho arribaren a fer aquell dia, aquell moment: Barney Bigard, Lawrence Brown, Cootie Williams i Jimmy Blanton.

Es tracta d'un blues clàssic de dotze compassos posats al pentagrama amb una força expressiva increïble, una atmosfera de blues pura. El tema d'una simplicitat extraordinària va penetrant dins teu posant la pell de gallina, amb una esgarripança permanent. Amb una introducció del més gran baixista de tota la història del jazz: Jimmy Blanton, ataca els dotze primers compassos la gravetat del clarinet de Barney Bigard en un dels moments més afortunats de tota la seva carrera musical, segueix després la intervenció de Cootie Williams ja quasi sense deixar-te respirar, amb un desgarrament darrera la sordina "in crescendo" constant i el coixí de tota l'orquestra. En el "Chorus" següent toca el torn a Lawrence Brown plenament acertat de frases i tema, per acabar amb una "pregunta resposta" entre Barney Bigard i tota l'orquestra, acabant amb uns acords d'acomiat del propi "Duke" al piano.

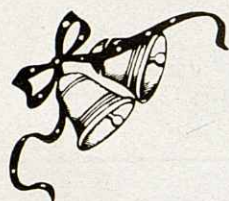
D'aquest tema s'enregistraren dos versions (BS 053.579-1) i (BS053.579-2) als estudis de la RCA. En aquell temps les orquestres enregistraven dues o tres versions de cada tema i després aprofitaven naturalment el que creien millor. De les dues versions esmentades només sortí al mercat la primera, que és la millor, sens dubte, i, és curiós remarcar que havien escoltat les dues, certament la segona és sumament inferior que quasi sembla impossible de creure que tot hagi estat fet al mateix dia, i amb els mateixos músics. Aquesta podria ser una altra raó del perquè el "Duke" no va intentar mai més repetir l'experiència d'una obra que quedà tant autènticament rodona, tant ben acabada, que n'hi tant sols els mateixos músics s'atreïren a repetir-la.

ACROSS THE TRACK BLUES, aparegué al mercat espanyol cap al 1948, amb disc de 78 r.p.m. en una cara i en l'altra CHOLE, un altre tema que en el "Duke" no ha repetit pas gaire més, doncs és també una veritable joia del jazz i que en parlarem en una altra ocasió.

Dades tècniques:

ACROSS THE TRACK BLUES (D. Ellington)
Wallace Jones, Rex Stewart, Chales "Cootie" Williams (Tp), Lawrence Brown, Joe "Tricky Sam" Nanton, Juan Tizol (vtb), Johnny Hodges, Otto Hardwicke (as), Ben Webster (ts), Harry Carney, (bs), Barney Bigard, (cl), Edward "Duke" Ellington (p), Pred Guy (g), Jimmy Blanton (b). "Sonny" Greer (dr) RCA (BS 053.579-1) 17 d'octubre de 1940.

Jordi Vall Escrivà

ANY 1987: COMENCI'L BÉ

HOTEL EUROPA

REVEILLON 86-87

APROFITI L'OCASIÓ !!
INAUGURI EL ANY I ELS NOUS SALONS DE L'EUROPA
BON SOPAR / BONA MÚSICA / BON PREU !
INFORMI'S ! 870 03 12

**Veure més clar,
per una millor visió**

RODOREDA
OPTIC-OPTOMETRISTA

A. CLAVE, 30-TELÉFON 870 08 69-GRANOLLERS

La Big Band de Granollers

La Big Band va néixer gairebé tota sola, podríem dir que va néixer espontàniament perquè ja hi havia un desig latent en els músics de Granollers.

Degut haver format part de l'orquestra "Els Músics" creada amb músics del "Revival de l'Orquestra Selecció" i després que "Els Músics" varen decidir de no continuar, vaig pensar que una formació així no podia desaparèixer de Granollers. Potser calia una altra idea del que és una Big-Band, ni millor ni pitjor del que era l'orquestra Els Músics, sinó diferent.

Per això, i donat que com a músic que sent el JAZZ una de les meves fites era formar part d'una big-band, vaig intentar que aquella formació de músics no es perdés.

Sortosament a Granollers hi ha grans músics que podien formar la big-band i vaig començar per exposar la idea a n'en Salvador Borràs, trompeta, que feia temps que deia que s'havia de fer quelcom semblant.

Vàrem, doncs, contactar amb en Ventura García, Vicens Vacca i Jordi Brugués, tots ells ben reconeguts a Granollers com grans músics i puntals de la Big-Band.

Més tard va ésser Josep M.ª Roger, professor de l'Escola de Música Josep M.ª Ruera i eminent pianista, en Joan Cullell, baixista que estava treballant amb mi, Miquel Argila, bateria, Joan Garcia, saxofon, Armand Parellada, també bateria i percussió.

De mica en mica anava prenent cos la big-band, ens faltaven trompetes però els vàrem tenir amb en Ramon Mora, Joan Llach i Ventura Martínez, en Miquel Martínez saxo i Angel Riba com cantant.

Finalment ja teníem big-band, amb músics de l'orquestra Selecció, Els Músics, Tellens, Miven, Edens, Cannabis; o sigui un conglomerat de les diferents formacions musicals de Granollers sense oblidar en Pep Poblet, saxo, de Manlleu i Jordi Pallarols, saxo, també de Manlleu.

Aquesta primera formació es va ampliar amb en Miquel Farín, trombó i Xavier, també trombó, de la Garriga.

Així va ser el naixement de la Big-Band de Granollers, que com he dit al començament era un desig latent a dins de cada músic de Granollers i per això va ser fàcil crear-la.

De tota manera, voldria dir que la Big-Band no podia continuar tampoc si no tingués l'ajut i suport del Jazz Club i sobre tot de l'Ajuntament qui a més a més de llogar-nos, ens cedeix un local per assajar.

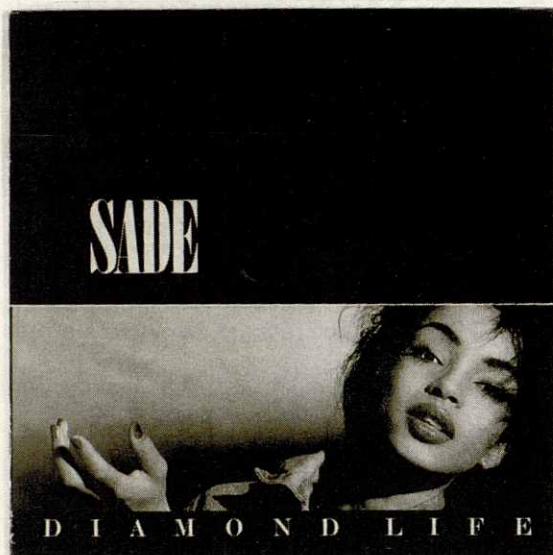
Aprofito doncs l'ocasió per agrair al Jazz Club i a l'Ajuntament, així com a tots els músics la seva estimada col·laboració, perquè sense ells no hagués estat possible que a Granollers tinguem la BIG - BAND.

Joan Ramon Berruezo

Foto: EspauJella

Jaz...zi, gràcies

Jazzi o Jazzy, expressió que no trobarem al diccionari de la Reial Acadèmia de la Llengua, és una paraula prou coneguda dins l'avantguarda musical en els últims anys. Dins dels molts matisos és bàsicament la influència del Jazz, calent, pausat i elaborat, dins del pop-rock romàntic. Una influència que dona com a resultat un estil musical, si es vol considerar un estil, que s'ha posat força de moda en aquests darrers dos anys. Buscant orígens d'aquesta història ens hem podríem anar fins: l'any 1981 on trobem l'àlbum Jumpin Jive, de Joe Jackson, on el britànic trencava la seva línia rockera per dedicar-se a versiónar sota una visió més pop una sèrie d'èxits del món del swing. Aquesta és potser una clara mostra de l'inici de la línia jazzí, però hem de tenir en compte que el Jazz sempre ha estat la mare de tot estil musical profà i mai no ha deixat d'ensumar-se en qualsevol composició musical elaborada, és per això que es fa difícil concretar en dates el naixement del Jazzi. Tot i amb això, no és fins l'any 1984 quan aquesta línia musical es consolida i s'estableix de forma popular a partir de dos àlbums: Cafe Blue, treball dels Style Council, una de les bandes ha tingut molt a dir dins del Jazzi, i Diamonds Life de Sade, molt més comercial i que constituí un boom en el mercat discogràfic aconseguint ésser disc de platí a l'any següent. A partir d'aquí molts altres grups han seguit una línia musical similar: Everything but the girl o Anna Domino amb unes formes més melò-

diques o Working Week Carmel per camins més jazzístics. Per senyalar els més importants practicants d'aquesta nova secta musical.

En definitiva el que és patent, és el fet del Jazz com a mare de moltes noves tendències musicals i com a complement a introduir sempre amb resultats positius dins de temes de qualsevol format, perquè com diu un programa radiofònic: El jazz és sempre una bona excusa! Qualsevol moviment musical si aconsegueix modernitzar i actualitzar als "puretes" del jazz o fer de pont per "enjazzar" als fins ara no adeptes, benvingut sigui. Per això nosaltres diem: JAZ... ZI, gràcies!

Lluís Pocerull

Matinal de Jazz amb Zefir i Slynky Boo-Art Oil

El diumenge, dia 21 de desembre, tindrà lloc a la Casa de Cultura Sant Francesc, la segona Matinal de Jazz, organitzada pel JAZZ CLUB GRANOLLERS.

Aquesta Matinal de Jazz, que compta amb el suport del Servei Municipal de Cultura, estarà integrada per dues parts. La primera a càrrec de "Zefir", grup de jazz, compostat per sis elements que sortiren de l'Estudi Modern Músic, la segona part un grup també de Granollers, "SLYNKY Booart Oil", amb Jordi Pegenauta a la guitarra i Joan Collell al baix, entre altres.

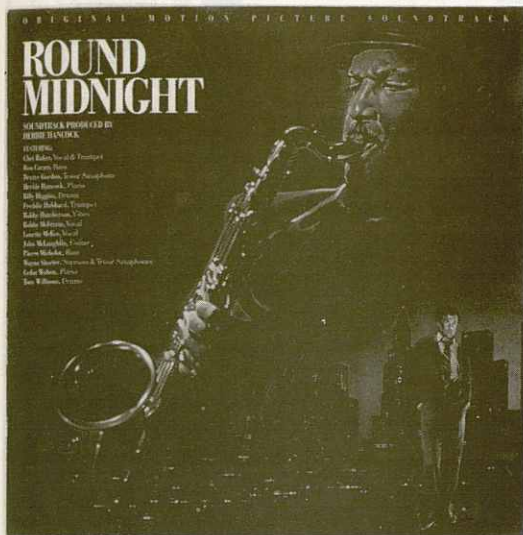
Aquest diumenge, a partir de les 12 del migdia, s'inicia una nova experiència musical a Granollers, les matinals.

Fa anys, la dècada del 60 i principis del 70. les Joventuts Musicals de Granollers, ja portaren a terme unes Matinals de Jazz, al llarg de l'any amb bastant d'èxit. Ara Jazz Club Granollers, vol tornar a ressucitar aquesta tradició i per això, té previst pel proper any 1987 una programació periòdica de jazz als diumenges, tot això té una finalitat bàsica, la de promocionar els músics de jazz de Granollers i comarca, que n'hi han molts, encara que en alguna ocasió vingui un grup foraster. Esperem que la iniciativa sigui de l'agrat de tots els aficionats de Granollers i comarca.

En el proper número de gener, donarem deguda informació de tot el que ha donat de si aquesta primera Matinal de Jazz.

Lluís Sitjes i Planas

Discografia

ROUND MIDNIGHT

*Soundtrack produced by
Herbie Hancock*

En el darrer Festival de Cinema de Venècia, obtingué un clamorós èxit el film de Bernard Tavernier "Round Midnight".

Aquesta pel·lícula, tracta de la vida d'un músic nordamericà, afincat a París, un saxofonista de jazz, i que ja va ser comentada en aquestes pàgines.

Encara que el film no ha estat estrenat en el nostre país, de moment ens arriba la banda sonora, en forma de disc.

La pel·lícula, de contingut dramàtic té un interès musical d'excepcional qualitat, poques vegades troben aquesta qualitat amb altres films dramàtics. Els temes originals d'aquesta gravació són d'Herbie Hancock, així com standards com "Body and Soul", "Rhythm - A - Ning"...

Els músics que executen aquests temes també són d'excepció: Dexter Gordon (protagonista), Herbie Hancock, Ron Carter, Bobby McFerrin, Tony Williams, Bobby Hutcherson, John McLaughlin, Wayne Shorter.

Els temes musicals respiren el dramatisme de la pel·lícula, encara que per si sols justificaria la seva publicació.

Lluís Sitjes i Planas

Si t'agrada
el **JAZZ**

fes-te
soci del
**JAZZ
CLUB**
Granollers

Nom

Cognoms

Carrer

Ciutat

Districte Postal

N.º llibreta o c/c

Banc o Caixa

Quota Any 1987: 1.200 Ptes.

C/. Ricomà, 72 - Tels. 870 65 33 - 870 06 99
08400 Granollers

*Publicació
Mensual*

**JAZZ CLUB
GRANOLLERS**

Hi col·laboren:

*Pere Crusellas i Solsona, Esteve Colomer i Brossa
Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas;
Jaume Sararols, Alfredo Papo, Jordi Vall i Escriu
Santiago Guix i Quincoces, Jaume Segarra i
Farres, Joan Ramon Berrueto, Lluís Pocerull.
Nestor R. Ortiz Oderigo i Max Seligmann (Co-
responsals de Buenos Aires-Argentina).
Bob Andersen (Corresponsal de Dinamarca)*

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Imprimeix: Gràfiques Garrell - Granollers

Publicitat: Sitjes

Dipòsit legal: B-2472-1984

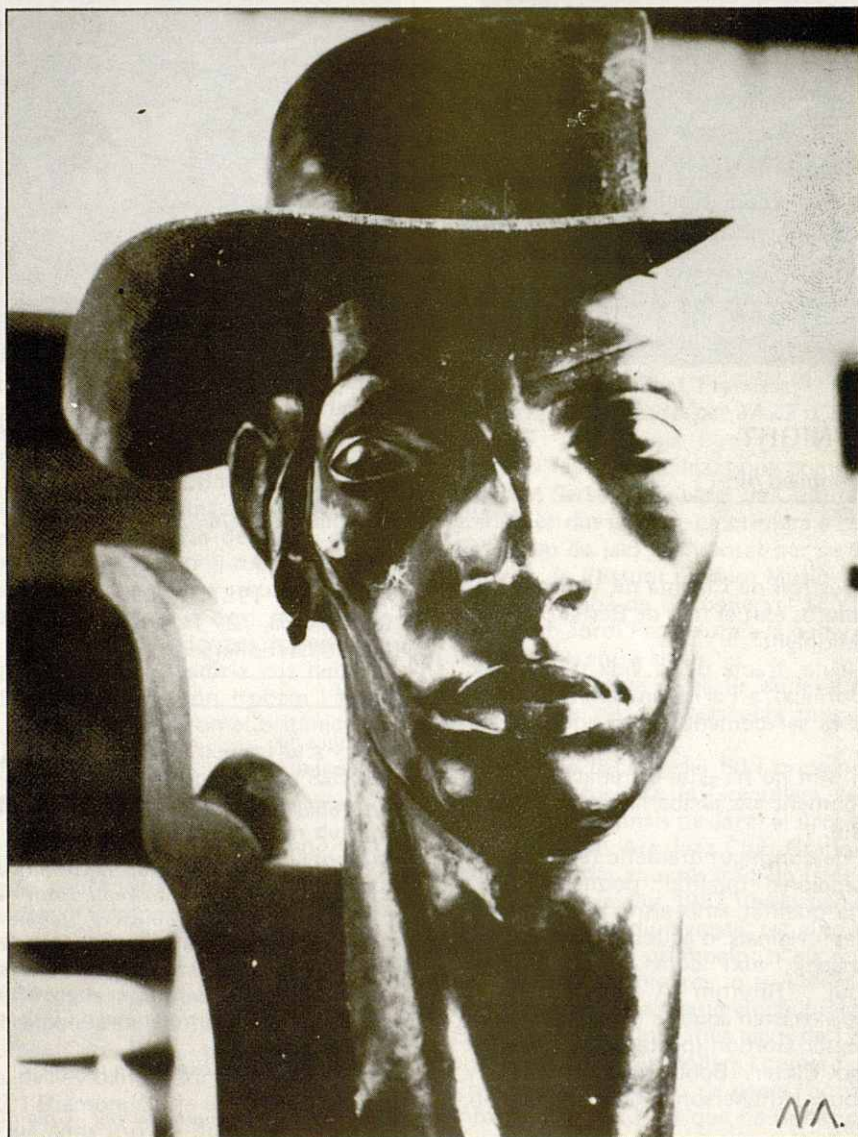
Domicili social: Ricomà, 72 - Tel. 870 06 99

TOT DIJOUS NI T

JUAN EL NEGRO

de 23^h a 26^h

DISC JOCKEY - OTTO/DISTRITO

LOCAL RADICAL